

Els inicis

Margalida Palou Pascual,

professora d'ensenyament secundari de l'IES Guillem Sagrera

El naixement de l'encontre de teatre en català a l'ensenyament mitjà es produí durant el curs 1988-89, el qual, juntament amb na Lena Serra i amb en Joan Melià, tenc l'honor d'haver contribuït a organitzar.

Aquell curs fou el primer del meu destí definitiu a Palma, l'institut Guillem Sagrera, on encara continuu molt satisfeta. Just arribar al centre vaig conèixer un professor de dibuix amb barba que, a més, feia teatre amb alumnes de l'institut un horabaixa cada setmana. Era en Joan Lacomba, director del *Xicarandana*.

Aquest grup de teatre em va deixar admirada. De la mà d'en Joan feien un teatre innovador, creatiu, transgressor, que no tenia res a veure amb el teatre costumista local i, a més a més, s'expressaven en català, amb tota normalitat, per damunt dels entrebancs que suposava aleshores dins un barri com Son Cotoner, majoritàriament castellanoparlant.

Així les coses, en Joan Melià, que llavors feia feina al CEP, va convocar un grup de professors de secundària per pensar iniciatives de foment de la llengua catalana dins aquest àmbit. D'aquella reunió al CEP, el mes de març o abril del 89, nasqueren el concurs, aleshores radiofònic, *Banc de dades*, el concert de rock en català, i l'*Encontre de teatre*, entre d'altres.

Es tractava d'apuntar-se a dinamitzar en català i em vaig oferir voluntària per moure el tema del teatre, motivada per l'admiració que sentia per la feina d'en Joan Lacomba i el *Xicarandana*. En principi es tractaria de reunir durant dos dies, en un lloc adequat, uns quants centres que fessin teatre, per tal de representar les obres respectives i intercanviar experiències. Així de senzill... Com que era bastant jove, en cap moment vaig pensar en les dificultats que em sortirien pel camí.

Camina caminaràs, na Lena, en Joan i jo anàrem per les institucions a explicar el nostre projecte: l'Ajuntament i la Conselleria d'Educació ens asseguraren que rebríem una subvenció, però que tot té uns terminis i que hauríem de començar sense doblers. Intentàrem posar-

“...l'encontre ha anat creixent quantitativament i qualitativament gràcies a persones apassionades pel teatre...”

hi remei, però l'única solució era demanar un préstec personal per poder pagar l'estada a Lluç i el menjar. Mai no m'hauria pensat que en menys de sis mesos hauria de tornar a passar pel banc a demanar un crèdit, ja que acabava de signar una hipoteca per poder comprar la casa on visc. Superats els emperons, el l'Encontre va veure la llum a Lluç.

Allà va néixer la llavor que vint anys després s'ha convertit en un arbre ben esponsorós. El meu admirat *Xicarandana* va mostrar una manera nova de fer teatre que no va deixar indiferents els professors que havien assistit a l'*Encontre* amb els seus alumnes. Podem dir que el *Xicarandana* va marcar un abans i un després en el plantejament teatral als centres d'ensenyament i encara que jo, durant tres anys només m'encarregàs de les subvencions i dels temes d'allotjament i manutenció me'n sent molt orgullosa.

Després l'arribada dels fills m'alliberaren d'aquest compromís i l'encontre ha anat creixent quantitativament i qualitativament gràcies a persones apassionades pel teatre com en Jaume Marcè, en Pep Ramon Cerdà i, especialment, per la tenacitat i perseverança de na Lena, que n'és l'ànima.

Quan els tres primers dies de la setmana santa veig que un grup d'alumnes del Guillem Sagrera parteixen cap a Artà, m'entra una escalforeta de felicitat que em recorda que jo hi tenc alguna cosa a veure.

Voldria que l'encontre es continuàs fent sempre, perquè el teatre als centres de secundària vagi endavant, però el meu somni és que aviat arribi un dia en què no calgui especificar en quina llengua s'actua □